

Ông đa tình

Mà ai thì cũng phải vậy thôi! Những người mình càng thương thì mình càng ít đề phòng, càng ít dè dặt, càng hay lơ là ...

Tôi đã ngồi yên lặng bên bờ hồ được hai tiếng. Mắt tôi đã no với nước biếc, non xanh, lá vàng và rất nhiều cái thích thú gọi cảm khác. Thì bỗng nhiên cái nhu cầu ấy đến ...

Thì lẽ dĩ nhiên tôi phải đi tìm một chốn đỡ hờ hênh để thực hiện cái hành vi rất đời thường tế nhị nhưng không thể thiếu ấy ...

Khi tôi vừa huýt sáo rời khỏi một bụi tre um tùm, chợt có mấy tiếng thì ào vọng lại từ phòng vệ sinh khóa cửa gần gần đó. Tôi thấy ngạc nhiên, lẽ đương nhiên, vì tôi đã tận mắt thấy hai cái ổ khóa to đùng chẹn ngang cửa mới chỉ cách đó độ mười phút.

Tôi tiến đến gần. Phòng vẫn khóa, và có tiếng ngọ nguậy bên trong. Tôi gõ cửa. Bỗng ... một tiếng phụ nữ rất êm dịu vọng ra:

- Honey?

Nghe mỹ từ đó, trái tim tôi mềm nhũn. Nàng hẳn là một thiếu nữ Tây phương ngoan hiền, xinh xắn, đáng yêu.

Đã bao lâu rồi, tôi không được nghe tiếng gọi dịu êm đó? Những người vợ, người tình đã đi qua đời tôi ... Bỗng dưng tôi nhớ đến quay quắt một chút gì đó thiếu thốn xa hoa ...

- Honey?

Nàng vẫn gọi với chất giọng gọi cảm ấy. Nhưng tôi không dám xao xuyên lòng dạ thêm phút giây nào nữa, có lẽ “honey” của nàng đang ở đâu đó gần đây, người ấy cẩn thận choàng cho nàng cái ổ khóa du lịch đây mà!

Tôi quay trở về nhà nghỉ. Căn nhà Tạm Biệt Mặt Trời, đã quỳ mọc cao quá lối đi. Ở đó, tôi có nước nóng, máy điều hòa dưới hình hài giả thôn quê. Tôi kéo nắm cửa hình trái khố qua, đi một mạch lên căn gác nhỏ xíu, chui qua cái

cửa bé tẹo toài ra ngoài lan can cũng bé nhỏ mong manh không kém. Tôi tạm biệt mặt trời. Tôi đẩy mặt trời xuống làm kẻ phạm trần giữa bầu đã quỳ số phận vẫn vỏi. Nhiều lần tôi muốn gieo mình xuống ôm lấy mặt trời, như tôi đã từng ôm người phụ nữ đầu tiên đến từ đất nước Mặt Trời, nhưng ảo giác đã không thắng nổi sự tỉnh trí lúc chông chênh ...

Hayashi! Tôi gọi tên nàng, người yêu đầu và mẹ của hai đứa con trai tôi. Chúng tôi yêu nhau rất nhanh, cuồng nhiệt cái thời đại học thiếu thốn tình thương ấy. Hayashi đến từ Nhật, học chuyên ngành Văn chương, còn tôi theo các thuyền nhân đến Mỹ học chuyên ngành Vật Lý. Nàng mềm, gợi cảm như một cuốn truyện hentai. Nàng xâm nhập đầu óc tôi nhanh như một con sóc, và trong phút chốc, tôi đã nghĩ mình có thể từ bỏ tất cả vì người đàn bà này. Tôi bắt đầu đọc Basho, ăn sushi, và mặc yukata... Cho đến ngày nàng đưa tôi ra tòa. Nàng không chịu đựng nổi cơn nghiện nghiên cứu của tôi, nàng đưa tôi ra tòa vào ngày tôi nhận giải thưởng cho một công trình nghiên cứu khoa học của mình. Tôi đã van xin nàng, nhưng người phụ nữ tuyệt vời ấy vừa khóc vừa nói hận tôi:

- Em đã không là gì đối với anh trong suốt một thời gian quá dài ... Anh đã làm cho em mất cơ hội được suốt đời này chỉ biết có mình anh thôi ...

Hai tháng sau, tôi đưa một phụ nữ Nga về giường mình. Nàng tát tôi ngay sau đêm số sàng đầu tiên. Người phụ nữ đó kiêu hãnh ném tiền vào mặt tôi. Nhưng tôi vẫn tiếp tục dìu nàng vào những cơn ngọt ngào yêu thương, gìn giữ những đồng tiền nàng ném cẩn thận dưới tấm vải lót giường, cho đến một ngày giữa ngồn ngộn tiền ân ái, nàng nhận lời trở thành vợ tôi.

Yêu một người đàn bà ngoại quốc quá lứa thật ngọt ngào, nhất là khi mình cũng quá lứa như nàng. Đam mê thể xác gắn chặt chúng tôi với nhau, cho đến ngày nó lụi tàn ... Một ngày, tôi nhận ra mình lại điên cuồng lao vào công việc nghiên cứu khoa học. Và ánh mắt dẫn dắt của người vợ Nga xinh đẹp ... Những người đàn bà chung sống với tôi có một đặc điểm chung là họ quá mạnh mẽ, đến độ chẳng màng cảm râm bên tai tôi về nhu cầu được yêu thương của họ. Tệ hơn, họ có khả năng đi tìm một nguồn yêu thương mới cũng nhanh như bất cứ người đàn ông nào.

- Anh có một khả năng thật ghê gớm. Đó là biến em thành một kẻ thất vọng với chính mình.

Cũng như người vợ trước, nàng hận tôi vì đã để nàng rơi vào cảnh ngoại tình. Phụ nữ nước ngoài khó hiểu hay tất cả phụ nữ đều như các nàng của tôi?

Tôi gọi cho Pheakday. Ở Ratanakiri này, nàng là người tình bé nhỏ của tôi. Hay ít ra, tôi cho phép mình nghĩ thế về nàng. Nàng giống hệt như người vợ thứ 3 của tôi, chỉ khác ở quốc tịch.

- Em đang ở đâu thế? Đến đây ăn tối với anh đi!

- Ồ, không được đâu. Em không có thói quen ăn tối ba lần một tuần với cùng một người.

- Tại sao?

- Em nghĩ họ sẽ chán nếu phải thấy và nghe em với mật độ khít khao như vậy!

- Nhưng anh đâu có chán ...

- À, đó chỉ là một cách nói lịch sự! Em không muốn phải cảm thấy chán anh...

Tội nghiệp tôi, một người đàn ông suốt đời bị phụ nữ ruồng rẫy. Đôi khi tôi thấy mình bị mất mặt vì sự phũ phàng của phụ nữ, ở mọi đẳng cấp, mọi tuổi tác, mọi quốc tịch. Nhưng tôi không thể sống thiếu họ ... Tôi thấy mình hèn nhất khi thèm muốn một người phụ nữ cho riêng mình, thấy mình muốn khóc khi hiểu họ còn phải sống cho riêng họ chứ không phải chỉ cho riêng mình ... Họ không luôn ở một chỗ để chờ mình quay trở về sau một ngày lao động vất vả. Họ không chỉ muốn chia sẻ vinh quang, họ muốn dự phần làm nên cái vinh quanh đó, họ chỉ đơn giản không hiểu một điều là trong cái trí của đàn ông không thể có một lúc nhiều thứ.

Buông điện thoại. Trời mưa. Bên ly rượu, tôi thấy mình thật sự tuyệt vọng. Chinh phục một người phụ nữ không khó bằng giữ được họ cho phần đời còn lại. Tôi không muốn bỏ vào trong đêm, trong mưa để chứng minh với Pheakday tấm lòng thành của mình. Bởi vì rất có thể một lúc nào đó nàng quăng cái tấm đó trả lại cho tôi với những lời mỉa mai cay đắng ...

Trong đêm tối, tôi tưởng như Nit đang ngồi trước mặt mình. Cô trông âu sầu, mệt mỏi.

- Em không muốn chờ đợi. Em tự hỏi ... mình là cái gì của anh? Em vẫn là người tình trong khi em đã là vợ. Anh nghĩ rằng em có thể duy trì một lượng tình cảm nồng nhiệt như thế với chỉ 4 chuyến công tác đến Thái Lan một năm, mỗi chuyến không quá 10 ngày?

Và tôi vẫn im lặng, như cái đêm tôi đã im lặng ra khỏi nhà của chúng tôi. Cuộc đời của tôi là gì? Tình yêu của tôi là gì? Tôi có phải là một thằng đàn ông nguy hiểm ko? Tôi cảm thấy quá sức chịu đựng. Tại sao tôi không thể có một cuộc sống riêng tư nhẹ nhõm hơn? Tôi đã phải là một thằng đàn ông không đàng hoàng (nếu như nhiều đời vợ là một tiêu chí hạ thấp khả năng chung thủy của một người đàn ông) trong khi tôi nhiều khả năng đàng hoàng hơn một số đàn ông khác.

- Đáng lý ra anh phải chọn một phụ nữ nhiều sức chịu đựng đam mê của chính họ hơn. Nhưng có lẽ những người như vậy khá tẻ nhạt so với anh ... Pheakday có lần bình luận.

Và sự phân tích của cô, ở tuổi đời còn rất trẻ, khiến cô trở nên cực kì cuốn hút đối với tôi.

Nhưng Pheakday luôn tìm cách thoái thác mỗi tình cảm của tôi dành cho cô. Tôi hồ như cũng ngần ngại vì rõ ràng cô gái trong treo quá, thanh tịnh quá, quanh cô như toát ra một thứ hàn khí triệt tiêu tình cảm hâm hấp nóng của tôi.

Tôi vờ Pheakday đến bên hồ lần chót. Hồ nước này đã tồn tại hơn 700.000 năm mà vẫn thuần nhiên như buổi đầu. Thật kì lạ hồ miệng núi lửa! Sao có thể mát lạnh đến thế này sau khi đã nóng chảy phun trào đến thế kia?

- Nay Pheakday, em sẽ tiếp tục sống một cách lạnh lùng như thế hả?

- Em sẽ tiếp tục tỉnh táo và sống kĩ lưỡng. Em không muốn in dấu vết của mình lên bất cứ cuộc đời nào.

- Anh sa thải em. Em sẽ không là thông dịch viên cho anh nữa, sau ngày hôm

nay.

- Đó không gọi là sa thái, một khi em đã có đơn xin nghỉ việc từ trước.

- Anh vẫn còn cơ hội làm bạn em chứ?

- Anh có cơ hội làm bạn vong niên.

Cô gái cười tự đắc. Tôi chịu thua trước bản lĩnh của cô. Cô luôn đoán được bước đi kế tiếp của tôi. Tôi tự hào nhận mình rất được, chỉ có mỗi một cái tội là rất đại dốt trước mặt những người phụ nữ tôi yêu quý. Mà ai thì cũng phải vậy thôi! Những người mình càng thương thì mình càng ít đề phòng, càng ít dè dặt, càng hay lơ là ...

Rừng cao su đang trút lá. Nhựa cao su đào thành dòng rỉ rả hai bên đường. Dầu sao, tôi đã luôn là một thằng rất hạnh phúc ... Giờ tôi đã qua cái dốc bên kia của đời người, quay trở về ôm lấy cái viện nghiên cứu của tôi, một lần lâu lắc sau chót, chắc cũng hợp thời.